

Et sejl i solnedgangen

Et sejl i solnedgangen, som forsvinder,
et skib med én, vi elsked', sejler bort,
tilbage står vi her med vores minder,
en afskedsstund, der synes alt for kort.

Men nogen venter dér, hvor havet ender,
de skuer fra et evigt morgengry
og glædes, da en skikkelse, de kender,
kan skelnes under sejlets hvide sky.

Så levende, som var de aldrig døde,
forenes kære på den anden bred,
af kærlighed ombølges deres møde,
mens engle lyser over dem Guds fred.

Poul Michael von Bülow 2018